

Още едно твърде важно сведение съдържа кратката програмна част на "Правилника". На четири места се споменава, че за съставянето му и за "народните работи" е имало предварителни разисквания от група дейци, които са приели редица решения. Настойчивото повтаряне на заявлението, че "Правилникът" и съдържащите се в него разпореждания са резултат от общо обсъждане и решения, не може да не ни накара да мислим, че то отразява и означава събрание на дейците, на което били взети изброените решения, а вероятно приет и самият уставен документ. На този въпрос ще се спрем подробно по-нататък.

Това впечатление се затвърдява и при сравнение с първоначалния вариант, написан от Ив. Попхристов. Тук въвеждащата част е по-емоционална - набляга се на готовността за саможертва: "Ний, които сме ся решили със силата си, с умът си и с животът си да ся жертвуваме за освобождението на изпадналия ни народ, от чиста съвест и чисто сърце да прежалим сичко, що имаме за ползата на наша български народ, без да гледаме за своя си лични интерес и лични стремления и каприции..." От името на тези готови за жертва пред народната свобода в "Закона" се казва: "Размислихме според следуюция закон да определим нашити отношения помежду си, за да може по-лесно да сполучи започнатата ни работа". Както виждаме, първата редакция подчертава не само родолюбивата жертвоготовност, но и обстоятелството, че неговите създатели са размишлявали върху него заедно, в една общност и, че са го изработили в резултат на обсъждане с определена цел - да определят отношенията помежду си, всъщност взаимоотношенията между си, взаимоотношенията между ръководния орган - Привременното правителство, войводите и войниците.

В "Закона" намираме определение за Привременното правителство като революционна централизирана власт в няколко насоки. На първо място то ще изпълнява задачите на една разпоредителна власт. Казано е: "Сичката разпоредителна власт ще бѣди в ръката на Привременното правителство". То единствено ще има и правото да представя народа и неговите искания - ще "изказва волята на народа, поради кое и заради какво ся е подигнал". На трето място. Привременното правителство "ще бѣде върховни съдник на сичките". Следователно и тук, както в "Основното законоположение" но ТЦБК,¹³ правата и задълженията на ръководния орган на революционното движение са обобщение на казаното до тогава за него в една формулировка за тройствената власт - през 1867 г. - на Централния комитет (при ТЦБК), а през 1868 - на Привременното правителство. По същия начин в